

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 191. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm9671/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Side. Endnu engang stilledes Tyrierne paa Agnor's
Tovet og gjorde et forvovet Forsøg paa at drive Fienden ud,
men det mislykkedes, og nu begyndte et rædsomt Blod-Bad, da Ma-
kedierne var yderst opbragte, dels over den lange Medfærd, og
dels over Tyriernes Behandling af nogle Fanger, de tog paa et
Skib fra Sidon, som de slagtede paa Murene og smed i Søen
ligeledes Alexander's Dine. Her var da ingen Skansel at vente,
uden for Herkules-Templet, som tilligemed Kongen Aze-
misk stredte nogle Tyriske Hovdinge og Carthaginenske
sk Gensandter, ellers blev Man ved at mæde, til Man var
træt, og Arias siger, der faldt 8000 ved Stormen og
30000 blev solgt til Slaver, medens Alexander tabte kun 21
Mand ved Stormen og under hele Belæringen 400*).

Tyrus faldt, efter Diosors Beretning, luss da Man
den hundrede og tolvte Gang helde de Dismyiske
Rege (efter ny Regning 332 f. Ch.), og efter Alderen fattede
han fort Debet om Belæringen, men det er, desværre, gaart ham,
som det gif mange Skrivere: han tog ingen Del i Begiven-
heden og glemde derfor at beskrive den, medens han forjæved
stræbde at begejstre baade sig selv og sine Læsere for det kon-
stige Maffineri, der dog kun er saameget værdt som det vir-
ker. Hvad han vilde sige, toter for Resten ud paa det Sam-
me, som Arias's Fortælling, undtagen at Alexander efter
Stormen lod over 2000 Ungeruende hænge, og at Slavernes
Antal var ei stort over 13000, fordi de fleste Konev og Børn
var sendt til Kartago. Kongen (Azelmik), siger han og-
saa, der havde været Perserne saa hengiven, blev affat, og
Alexander overlod til Hephastion at sætte paa Tyros
men hvem han vilde, hvorpaa Hephastion tilbød sin Vært Kees-
nen, som dog vægrede sig ved at bære den, og gav derimod An-
slag paa en fattig Urtegarde's Mand ved Navn Bal-
lonimus, som, efter hans Egenbd, baade var af Konges

*) Plutarchs Alexander. Arrian II. 14—24.

Slagten og forfædte Purpuret. Den Tyriske Bæret fik
 Lov at raabe for Thronen og satte virkelig Urtegaard-Manden
 derpaa *).

Her har vi da den bekjendte Ubdalominus, der saa-
 længe, til Vre for Latinerne Trogus og Curtius, har
 thronet i vore Haand-Bøger, som Konge i Sidon, men
 maa nødvendig enten igjen ombitte Septeret med Band-Kan-
 den, eller flytte til Tyrus, nu, da de Kroner, Nomer-
 ne uddelte i Historien, har aldeles tabt deres Glæde. Skal
 nemlig Urtegaard-Manden paa Alexander's
 Tid besejle nogen Pøntisff Thron, maa det nødvendig blive
 den, hvorpaa Grækerne sætter ham, og at Alexander kels-
 ter tog hjem det Skulde være til Sætt-Konge i Tyrus, end
 ham der havde styret under Besættingen, det er der Mening i,
 mens Man selv ikke ser nogen Grund til at Sidon, der
 naar kastede sig i Seiserherrens Arme og hjalp ham til at faae
 sin Harm styret paa Tyrus, skulde nu stifte Hovding. Dets-
 uden er Trogus, der raaf gjør alle de Beldige i Tyrus til
 sødte Trælle og lader dem hange af Alexander, hvore Kæft,
 paa en skjalden Stræconide nær, som beholder Livet
 for at være Konge i de Dødes Rige, her aldeles usterretts-
 lig, og Curtius synes kun at have kommenteret paa sin
 Haand over Diobors Vert, saa Man tør neppe engang
 laane den Tilfætning af ham, at endel Tyrer reddede sig
 ombord hos Sidonierne, hvad han ellers kun har gjort
 urimeligt, ved at skrive 15000, der vel var stor end Man selv
 i Sidon forstod at smugle ud**).

Den Græske Efterretning om Tyri Undergang er
 derimod saameget mere troværdig, som den svarer til hvad
 Man kunde vente at høre om Faldet af en saadan Pøntis
 mellem Stæderne, som havde længe kronet Konger og høis

*) Diobor XVII. 583—87.

**) Justinus XI. 10. XVIII. 3. Curtius IV. 1—5.

